

„Да“, каза старата, „тя свири наизустъ. Господине, всъщност денъ идва у насъ учителятъ по музика. Той седи на кожата столъ, на който вие сега сте седнали, или свири на пианото. Тази пѣсничка свири той често по десетъ пѣти едно следъ друго. Моето момиче я научи отъ него“.

Настъпи една мѣчна частъ на свирната. Момичето се запяна, започна отново, опитва и тъй и инакъ, но не вървѣше.

Бетховенъ стана и полека го побутна настрана, за да изсвири тая частъ. Момичето стоеше неподвижно. То изглеждаше, като че ли бѣше заковано на столовата облѣгалка.

„Болна ли сте, госпожице?“ попита Бетховенъ.

Момичето поклати глава. Старата закри съ рѣка очитѣ си.

„Или сте ми сърдити нѣщо?“

Той пакъ не получи отговоръ. Раздразненъ, той искаше да стане и си отиде, когато погледътъ му падна върху продълговатото лице на момичето и Бетховенъ видѣ, че то бѣше слѣпо.

Ядътъ му изчезна. Обзе го дълбоко съжаление. Горкото дете! Може би то никога не е виждало хубавата дневна свѣтлина, никога не се е възхищавало отъ залъзващото слънце, никога не е поглеждало въ тихата нощъ звездитѣ.

Той попита нѣкакъ затруднително, само да се намѣри на разговоръ: „Отъ колко време . . . какъ . . . тя . . .“

„Откакъ се е родила“, отвърна старата разхълцана. „Горкото, никога не е видѣло ни баща, ни майка . . . О, господине, много нещастия има по свѣта . . .“

Нѣщо притисна гърдитѣ на Бетховена. Какъ искаше той да помогне на момичето и не можеше! Той взе рѣката ѝ и я погали нѣжно по странитѣ ѝ. „Нешастно дете! . . .“ каза той.

Въ сѣщия мигъ луната, свѣтла и блестяща, се подаде иззадъ единъ облакъ. Нейната спокойна и ясна свѣтлина нахлу презъ прозорчето и освѣти стаичката.

Никога Бетховенъ не бѣше виждалъ луната по-хубава отъ сега. Той се постави въ положението на нещастната слѣпа Юта. Сега тя нищо не виждаше отъ цѣлия тоя блѣсъкъ и красота: тя бѣше слѣпа. И едно опиянение го обзе. Ако той не можеше да открие очитѣ ѝ, за да види тая прелестъ, той желаше въ музикални тонове да ѝ представи това, което не можеше да види.

Прѣститѣ му докоснаха клаишитѣ на пианото. Вчера той съ часове мисли, блѣска главата си, за да изрази сѣщото, но не сполучи. Сега мелодиитѣ бликнаха, чисти и ясни се лѣеха подъ прѣститѣ му. Гениятъ му се възроди.

И слѣпото момиче видѣ за пръвъ пѣтъ въ живота си красотата на Божията природа, видѣ я въ музиката.

Той дари на едно нещастно сѣщество единъ часъ истинско щастие.

Така бѣше създадена сонатата*), наречена „Лунниятъ свѣтликъ“ . . .

*) Соната — музикално произведение.